

POSTANOWIENIE

29 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 29 sierpnia 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa T.M.

przeciwko M.Ś.

z udziałem interwenienta ubocznego A.K.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M.Ś.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 12 maja 2022 r., I ACa 1037/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanej do rozpoznania;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia orzeczenia zobowiązanej do dnia zapłaty.

(M.M.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od pozwanej M. Ś. na rzecz powódki W. M. (poprzedniczki prawnej powoda) kwotę 191 995,73 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania., oddalając powództwo w pozostałej części. Apelacja pozwanej została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 12 maja 2022 r. Pozwana wniosła skargę kasacyjną, opierając wiosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynach kasacyjnych objętych art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi pozwana podniosła, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem pierwszej instancji, polegająca na tym, że Sąd Okręgowy postanowieniem z 31 sierpnia 2015 r. umorzył postępowanie w stosunku do, występującego wówczas w charakterze drugiego pozwanego, L. Z. w następstwie złożenia przez powódkę W. M. oświadczenia o cofnięciu pozwu skierowanego przeciwko temu pozwanemu bez zrzeczenia się roszczenia. Zdaniem skarżącej, umorzenie postępowania pozbawiło tego pozwanego możliwości obrony

przysługujących mu praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.), a Sąd Apelacyjny nie dostrzegł tej nieważności z urzędu, naruszając w ten sposób art. 386 § 2 k.p.c. Nie zachodzi jednak przywołana przyczyna nieważności, albowiem umorzenie postępowania nastąpiło wskutek cofnięcia pozwu, na które pozwany wyraził milcząco zgodę, stosownie do art. 203 § 3 k.p.c., a także nie zaskarżył zażaleniem doręczonego mu orzeczenia w tym przedmiocie.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) nakładało na skarżącą powinność wykazania, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia wyszczególnionych we wniosku o przyjęcie skargi przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Oczywiste jest tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy sprawy. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter, dotyczyć konkretnych przepisów prawa i być dostrzegalne w sposób jednoznaczny i oczywisty, na pierwszy rzut oka, co skarżący winien wykazać we wniosku o przyjęcie skargi w wyodrębnionym konstrukcyjnie i formalnie wywodzie prawnym, bez odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia; podstawy kasacyjne nie podlegają bowiem badaniu na etapie tak zwanego przedsądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Należy też przypomnieć, że o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Pozwana zarzuciła w ramach tej przyczyny naruszenie art. 379 pkt 5 k.p.c. i art. 386 § 2 k.p.c. przez nieuwzględnienie nieważności postępowania przez Sądem Okręgowym, motywując ją podobnie jak opisaną wyżej trzecią przyczynę kasacyjną. W tej sytuacji należy uznać, że nie wykazała żadnej z przytoczonych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, stąd orzeczono, jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz

powoda, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, znajduje podstawę w art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a także § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1964).

[SOP]

[ał]